

תפ"ח 20061/06/14 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשמת, רבקה עובדיה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 20061-06-14 מדינת ישראל נ' עובדיה (עציר)

12 מרץ 2015

בפני כב' השופטת חני סלוטקי - אב"ד השופט אלון אינפלד השופט אריאל חזק

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמת

רבקה עובדיה (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רננה לוי

הנאשמת וב"כ עו"ד נורית שני

החלטה

1. אנו מקבלים את כתב האישום המתוקן שהוגש במסגרת הסדר הטיעון שבין הצדדים ואת ההודעה על הסדר הטיעון.

2. בהתאם להסדר הטיעון ולבקשת הצדדים, ניתן בזה צו להפרדת המשפט בין האישום הראשון והאישום השני. בגין האישום השני יוגש כתב אישום אחר והדיון בו יקבע לתזכורת סמוך לפני הפגרה.

ניתן והודע היום כ"א אדר תשע"ה, 12/03/2015 במעמד הנוכחים.

עמוד 1

הכרעת דין

על יסוד הודאת הנאשמת בעובדות המיוחסות לה באישום הראשון והיחיד שנותר בכתב אישום זה, הננו קובעים כי הנאשמת עברה את העבירות שמיוחסות לה באישום זה, היינו עבירות רבות של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (א) בנסיבות סעיף 345 (א)(3) לחוק העונשין, ומרשיעים אותה בהן.

ניתן והודע היום כ"א אדר תשע"ה, 12/03/2015 במעמד הנוכחים.

החלטה

בהסכמת הצדדים אנו מורים על קיום המשך הדיון בדלתיים סגורות.

ניתן והודע היום כ"א אדר תשע"ה, 12/03/2015 במעמד הנוכחים.

דין

1. כלל הוא שבית המשפט יכבד הסדר טיעון אם מצא כי הסדר הטיעון מאזן באופן ראוי את התמורה שנותן הנאשם תמורת הקלה בעונשו. זאת, על רקע שיקולי ענישה הכלליים (ע"פ 1958/98 פלוני נ. מ"י נ"ז 1 577 (2002)). עקרון זה ממשיך לחול אף לאחר תיקון 113 לחוק. יתרה מזו, כאשר על פני הדברים בית המשפט סבור שיש לכבד את הסדר הטיעון, אין צורך להידרש באופן מדויק למתחם הענישה ומיקום העונש בתוך המתחם (ע"פ 512/13 פלוני נ. מ"י (מיום 04/12/13)).
2. העונש לו הסכימה המדינה עשוי להיראות מקל במבט ראשון שהרי מדובר בעבירות מין רבות שבוצעו בקטנים. מדיניות עקבית של בתי המשפט היא להחמיר בעבירות מסוג זה בוודאי בעת ריבוי העבירות. יחד עם זאת, צודקים ב"כ הצדדים כי מדובר אכן במקרה חריג ומיוחד על רקע הנסיבות שהם פירטו.
3. העקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, אשר על פיו נקבע מתחם הענישה, אולם גם עקרון ההלימה לוקח בחשבון את "מידת אשמו של הנאשם", כאמור בסעיף 40ב לחוק. בקביעת המתחם, בית המשפט לוקח בחשבון, במסגרת סעיף 40ט לחוק, בין השאר, את התכנון שקדם לעבירה, השפעה של אחרים על ביצוע העבירה, הנזק שנגרם, הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, יכולת הנאשם להבין את הפסול במעשה ואת משמעות המעשה וקרבה לסייג לאחריות פלילית.
4. דומה, כי כל השיקולים האלה מצביעים על כך שיש להעריך את מידת אשמה של הנאשמת דנן כפחותה באופן משמעותי ממידת אשמו של עבריין המין "הרגיל". הסברי הצדדים והראיות אודות רמת תפקודה של הנאשמת והנסיבות החריגות מאד שהביאו את הקטנים ליזום את העבירות, אכן מחייבים את המסקנה כי לו נדרשנו להעריך מתחם מדויק היה זה מתחם נמוך מאד לעבירות מסוג זה.
5. נסיבותיה האישיות של הנאשמת אשר היו נלקחות בחשבון במסגרת המתחם, היו מביאות גם כן להקלה משמעותית מאד. מעבר להעדר העבר הפלילי, הימצאות הנאשמת בשולי החברה, נסיבות חייה ששלטו בה, כמו גם

כל הטרגדיות שעברה, היו מביאות את הענישה אל הרף הנמוך של המתחם.

6. מעבר לכל זאת יש לקחת בחשבון כי שיקול מרכזי בשיקולי הצדדים הוא שיקול השיקום. שיקול זה, על פי סעיף 40 לחוק יכול לבדו להצדיק חריגה מהענישה ההולמת. למדנו מהצדדים, מהחומר שהוגש ומדברי הנאשמת כי הנאשמת הוכיחה מחויבות גדולה לשיקום, הצלחה חלקית המתאימה לשלב שבו היא נמצאת, הנאה מהשיקום עם רצון להשתקם ופוטנציאל משמעותי. בהקשר זה בהחלט יש לקחת בחשבון כי שני הצדדים מודעים לכך שהתיק הנוסף התלוי ועומד יכול לשמש כגורם מדרבן ומשפר את סיכויי ההצלחה של השיקום.

7. שיקול נוסף שהבאנו בחשבון בבואנו לאמץ את הסדר הטיעון, הינו העובדה שנחסך הצורך בהעדת המתלוננים. מעבר לחיסכון בזמן שיפוטי של עדות של מתלוננים רבים, היה בהודאת הנאשמת, כדי לחסוך למתלוננים הקטינים מעמד קשה במתן עדותם בבית המשפט וחשיפתם לחקירה נגדית. כמו כן, מצאנו להדגיש גם את לקיחת האחריות של הנאשמת על מעשיה שבאה לידי ביטוי גם בדבריה לפנינו.

8. נוכח כל האמור, אנו מכבדים את הסדר הטיעון ודנים את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרה - 28.5.14.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורה לבל תעבור עבירת מין מסוג פשע.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן והודע היום כ"א אדר תשע"ה, 12/03/2015 במעמד הנוכחים.

החלטה

כמבוקש.

ניתן לפרסם את גזר הדין החל מסעיף 21.

ניתן והודע היום כ"א אדר תשע"ה, 12/03/2015 במעמד הנוכחים.